

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205008
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718205008.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v sporovej veci žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ B. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX/X, XXX XX F., zastúpená Centrom právnej pomoci Prievidza, so sídlom 1. mája 388/8, 972 42 Lehota pod Vtáčnikom, IČO: 51 876 141, 2/ F. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. 97/5, XXX XX F., 3/ Q. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX/X, XXX XX F., 4/ P. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX/X, XXX XX F., o zaplatenie 9.794,03 Eur s prísl., o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 13Csp/53/2018-114 zo dňa 10. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozsudok v I. vyhovujúcom výroku a v III. výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Odmieťa odvolanie voči II. zamietavému výroku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaní v 1. až 4. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8.491,13 Eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.455,69 od 20.9.2018 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 150,- eur splatných vždy do 25. dňa v tom ktorom mesiaci vopred počnúc dňom právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania s tým, že nezaplatením jednej splátky stáva sa zročným celý dlh.

II. V časti o zaplatenie úroku vo výške 1.302,90 eur a úroku vo výške 6,59 % ročne zo sumy 7.088,07 eur od 20.9.2018 do zaplatenia žalobu zamieťa.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. až 4. rade v rozsahu 72%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník účinný od 30.06.2011 do 31.07.2012, § 2 ods. 1, § 7 ods. 3 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom od 01.12.2019 do 09.06.2013, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.01.2011 do 30.11.2011, § 52 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.07.2011 do 29.02.2012, § 255 ods. 2, § 257, § 262 ods. 2, § 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 29.11.2011 uzavreli strany sporu Zmluvu o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere, kde podľa čl. I bod 1 zmluvy na preklenutie obdobia do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení poskytne veriteľ dlžníkovi medziúver na základe uzatvorenej zmluvy o stavebnom sporení. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej je medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa medziúver zúčtuje

bez osobitnej dohody s nasparenou sumou na účte stavebného sporenia na stavebný úver pod č. XXXXXXXX X XX. Presná výška stavebného úveru sa bude rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Stavebný medziúver bol poskytnutý vo výške 8.700,- Eur, pričom celková čiastka medziúveru bola určená v sume 20.427,45 Eur. Podľa zmluvy boli žalovaní povinní robiť vklady na účet stavebného sporenia. Poistenie úveru je obsiahnuté v čl. II zmluvy, z ktorého vyplýva, že ide o poistenie pre prípad smrti, pričom dlžník vyhlásením o zdravotnom stave prehlásil a svojim podpisom potvrdil prijatie do poistenia ako poistená osoba v rizikovom životnom poistení pre prípad smrti na základe poistnej zmluvy uzatvorenej medzi veriteľom a spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.. Vzhľadom k tomu, že žalovaní neuhradili dohodnuté splátky, dostali sa do omeškania s plnením dlhu, preto listom zo dňa 18.01.2016, ktorý prevzali všetci žalovaní, ich žalobca upozornil na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže k úhrade dlžných splátok nedošlo, listom zo dňa 01.03.2016 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru. V čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala dlžná suma 9.075,69 Eur, pričom žalobca si v tomto konaní neuplatňuje nezaplatené poplatky vo výške 270,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou. V danom prípade ide o zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá musí spĺňať aj špeciálne podmienky podľa zákona č. 310/1992 Zb., ale na tento úver sa vzťahuje aj právna úprava zákona č. 129/2010 Z. z., pretože z obsahu žiadosti doručenej žalobcovi vyplýva, že žalovaní požadujú úver na modernizáciu rodinného domu a na poskytnutie úveru predložili žalobcovi aj faktúru spoločnosti STAV-ING, spol. s r.o.. K námietke žalovaných, že úver im nebol poskytnutý v dohodnutej výške 8.700,- Eur, ale len vo výške 8.570,- Eur, pretože hneď po poskytnutí úveru si žalobca odrátal sumu 130,- Eur, a toto dojednanie je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nemožno povedať, že by malo ísť o plnenie, o ktorom by žalovaní nevedeli v čase uzatvorenia zmluvy, pretože nárok na tento poplatok je upravený priamo v zmluve a aj žalovaný 4/ vo svojej výpovedi potvrdil, že si myslel, že majú zaplatiť nejaký poplatok. Uviedol, že nemožno konštatovať, že tento poplatok možno považovať za plnenie, pri ktorom spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie, pretože žalobca je subjektom, ktorý je oprávnený vykonávať stavebné sporenie, a teda poskytovanie úverov je predmetom podnikania. Žalovaným sa teda dostalo protiplnenie, keďže s nimi bola uzatvorená zmluva o medziúvere, ktorý je špecifickým produktom žalobcu a týmto umožňuje dlžníkovi preklenúť obdobie pridelenia cieľovej sumy na základe zmluvy o stavebnom sporení. Z uvedeného dôvodu podľa jeho názoru nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaní namietali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku účtovanie poplatkov za vedenie úverového účtu, tak potom je potrebné poukázať na právnu úpravu zákona č. 310/1992 Zb., ktorá to umožňovala až do novelizácie zákonom č. 132/2013 Z. z., a teda nemožno za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať poplatok, ktorý bol účtovaný v súlade s právnou úpravou. Navyiac, žalobca si podanou žalobou neuplatňuje žiadne poplatky, ktoré v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti boli vo výške 270,- Eur. V prípade, ak by si tieto poplatky uplatňoval, bolo by dôvodom na preskúmanie, či tieto poplatky a rovnako aj poplatky za upomienky boli riadne dohodnuté, keďže ich výška je v zmluve upravená iba odkazom na sadzobník poplatkov, avšak súd nevyhodnotil žiadne z dojednaní zmluvy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože ich prípadná neplatenosť by neovplyvňovala výšku uplatneného nároku. Ďalej sa súd zaoberal otázkou, či uzatvorená zmluva spĺňa všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a dospel k záveru, že k namietanej absencii špecifikácie splátok zaujal už stanovisko Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach, keď konštatoval, že eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že ustanovenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok. Keďže zmluva obsahuje údaj o výške, termíne a počtoch splátok, nemožno konštatovať, že by zmluva neobsahovala predmetnú náležitosť, ktorej absencia by mohla privodiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. K námietke o nesprávne uvedenej výške RPMN uviedol, že z predloženého výpočtu je zrejmé, že žalovaná 1/ vychádzala z výšky úveru 8.570,- Eur, avšak ako už konštatoval, že dojednanie poplatku za spracovanie úveru nie je neprijateľnou podmienkou je zrejmé, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 8.700,- Eur, teda pri výpočte RPMN je potrebné vychádzať z tejto sumy a tiež z údajov obsiahnutých v zmluve, na základe ktorých možno konštatovať, že RPMN bola vypočítaná správne. Preskúmaním úverovej zmluvy nezistil absenciu ani ďalších náležitostí podľa zákona, teda nie je daný dôvod na základe ktorého by sa mal úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zo strany žalovaných nebolo preukázané a ani spochybnené, že uhradili platby, ktoré uvádzal žalobca, preto za tohto stavu považoval za preukázanú výšku istiny 7.088,07 Eur, pretože na istinu bola preúčtovaná nasparená suma vo výške 261,93 Eur a tiež boli zaúčtované všetky vklady, ktoré žalovaní urobili po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške spolu 1.350,- Eur.

5. Žalobca si uplatnil aj úrok z úveru vo výške 6,59% p.a., k čomu súd uviedol, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98 patria dohodnuté úroky len do splatnosti dlhu, preto od dátumu 19.02.2018, kedy sa dlh stal splatným, si môže žalobca uplatňovať len úroky z omeškania. S poukazom na uvedené preto žalobcovi priznal kapitalizované úroky vo výške 346,74 Eur, t.j. úroky ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a v prevyšujúcej časti ohľadom zmluvných úrokov žalobu zamietol. Za dôvodnú považoval aj žalobu v časti o zaplatenie poplatku za poistenie v sume 20,88 Eur a tvrdenia žalovaných o tom, že nevedeli, že dojednávajú poistenie úveru považoval za účelové, pretože už z obsahu ich žiadosti je zrejmé, že požadovali uzavretie úveru s poistením podľa sadzby poistenia typ A. Keďže žalovaní nesplácali splátky v dohodnutej lehote a po zosplatnení neuhradili jeho zostatok, dostali sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to jednak vo forme kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 1.035,44 Eur a následne vo výške 5% ročne zo sumy 7.455,69 Eur, ktorá pozostáva z istiny, dlžných úrokov z úveru a dlžných poplatkov za poistenie.

6. Ďalej uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná 1/ je zamestnaná a dosahuje príjem cca 600,- Eur, nemá už žiadne povinnosti, avšak spoločne so žalovaným 4/, ktorý je jej manželom majú viacero dlhov, ktoré nesplácajú a niektoré sú zrážané exekučne. Žalovaný 4/ má živnosť, aj keď tvrdí, že nemá zákazky. Túto skutočnosť nijako nepreukazoval, daňové priznanie za rok 2018 doposiaľ nepodal, pretože požiadal o odklad do konca júna. Žalovaná 2/ a žalovaný 3/, ktorý je jej manželom sú zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalovaná 2/ pracuje ako pomocná sila v kuchyni pri pracovnom čase 2,5 hodiny týždenne a mala by poberať odmenu vo výške 35,- Eur mesačne. Poberajú dávku v hmotnej núdzi vo výške 271,58 Eur mesačne a majú dve vyživovacie povinnosti k maloletým deťom. S prihliadnutím na osobné a majetkové pomery žalovaných a na skutočnosť, že k úhrade sú zaviazaní štyria žalovaní, ako aj na výšku dlžnej sumy, povolil žalovaným uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach po 150,- Eur.

7. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol sa domáhal zaplatenia sumy 9.794,03 Eur a bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 8.491,13 Eur, čo predstavuje 86% z uplatneného nároku. Keďže súd nezvážil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom za takúto okolnosť nemožno považovať iba skutočnosť, že žalovaní ako spotrebitelia sú oslobodení od platenia súdnych poplatkov, po zohľadnení úspechu žalobcu (86%) a jeho neúspechu (14%), priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 72%, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením.

8. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní. Odvolanie právne odôvodnili § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedli, že trvajú na svojich vyjadreniach uvedených v doterajšom konaní. Uviedli, že Zmluva o medziúvere a stavebnom úvere obsahuje množstvo neprijateľných podmienok a žiadali, aby súd podrobil predmetnú zmluvu súdnej kontrole z úradnej moci a úradnej povinnosti s odvolaním sa na Občiansky zákonník a zákon o spotrebiteľských úveroch. Poukázali na to, že je neprípustné, aby žalobca po spoplatnení, keď žalovaný už stratil výhodu splátok, nárokoval na úrok vo výške 6,59% a súčasne aj úrok z omeškania vo výške 5,00% p.a.. Zároveň dali do pozornosti priemernú úrokovú mieru podľa NBS v období 1/2019, ktorá je vo výške 1,91%. Ďalej sa odvolali na § 53d Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Mali za to, že súd prvej inštancie priznal rozsudkom žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd vrátil vec na nové prejednanie na súd prvej inštancie.

9. Žalobca k podanému odvolaniu uviedol, že žalovaní v tomto konaní iba konštatujú existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, avšak žiadnu konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku neuvádzajú. V tejto súvislosti sa k vyjadreniu žalovaných nedokáže relevantne vyjadriť. Opätovne uviedol, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti stanovené právnymi predpismi platnými a účinnými v čase jej uzatvorenia. Vo vzťahu k námietke žalovaných o nároku na úrok vo výške 6,59% uviedol, že súd v rozsudku výrokom II. zamietol uvedený nárok. Na základe uvedeného preto považuje tvrdenia žalovaných za irelevantné a bezpredmetné. Vzhľadom na to, že žalovaní v bode 4. svojho odvolania bližšie nešpecifikujú bezdôvodné obohatenie, ktoré malo byť rozsudkom priznané, k uvedeným tvrdeniam sa nedokáže relevantne vyjadriť. Mal za to, že na základe vykonaného dokazovania v dostatočnom rozsahu sa súd vypořiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami sporových strán, v súlade s princípom právnej istoty a podané odvolanie zo strany žalovaných je iba

účelovým prostriedkom k oddialeniu plnenia si povinností v zmysle žalobou uplatneného a rozsudkom priznaného nároku, nakoľko žalovaní svoj záväzok voči žalobcovi do dnešného dňa neuhradili ani čiastočne. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. Žalovaní sa k podanému vyjadreniu žalobcu vyjadrili, pričom ich vyjadrenie bolo obsahovo rovnaké ako podané odvolanie.

11. K vyjadreniu žalovaných sa opätovne vyjadril žalobca, a to tak, že žalovaní vo svojom vyjadrení neuvádzajú žiadne nové skutočnosti a ani nepoukazujú na žiadne relevantné dôkazy či skutočnosti. Uviedol, že trvá na svojich podaných vyjadreniach v celom rozsahu. Opätovne aj žalobca vo svojom vyjadrení uviedol obsahovo zhodné tvrdenia o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, účelovosti vyjadrenia žalovaných a opätovne navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku.

12. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné, čo do výroku I. a III. napadnutého rozsudku, pričom odvolanie čo do výroku II. napadnutého rozsudku je potrebné odmietnuť.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

15. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Z obsahu podaného odvolania nezistil odvolací súd v čom konkrétne videli žalovaní naplnenie tohto odvolacieho dôvodu a ani z obsahu spisu nevyplýva, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené

procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že došlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, a to vo vzťahu k výpočtu RPMN a účtovaniu poplatku za poskytnutie úveru.

17. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že došlo k naplneniu aj tejto odvolacej námietky, a tým, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, avšak tieto nesprávne interpretoval.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o medziúvere a stavebnom úvere, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodných alebo iných podnikateľských činností. Na predmetnú zmluvu je preto potrebné aplikovať prednostne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách.

19. V predmetnej veci teda nie je sporné, že ide o spotrebiteľský vzťah, pretože Zmluva o medziúvere a stavebnom úvere bola síce uzatvorená podľa ustanovení Obchodného zákonníka, avšak spĺňa základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľmi, ktorí prijímajú úver na účel modernizácie rodinného domu, a nie na výkon povolania, podnikania alebo na nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaných ako spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené je teda nepochybné, že Zmluva o medziúvere a stavebnom úvere uzatvorená podľa ustanovení Obchodného zákonníka je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. V uvedených prípadoch sa teda špeciálne ustanovenia o ochrane spotrebiteľov aplikujú prednostne pred inými ustanoveniami, tzn. že ustanovenia na ochranu spotrebiteľa majú prednosť pred ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne aplikoval prednostne ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd navyše podotýka, že je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si povinní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

21. Odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou namietanej neprijateľnosti zmluvnej podmienky spočívajúcej v poplatku za poskytnutie úveru, ktorý bol žalovaným započítaný ihneď pri poskytnutí medziúveru. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že za neprijateľnú podmienku sa považuje taká podmienka, ktorá vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany. Znaky neprijateľnej podmienky tak napĺňa nielen neprimeraná podmienka, ale i podmienka, ktorá je neurčitá, či podmienka, ktorá je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia podľa ktorého bola dojednaná. V predmetnom prípade súd prvej inštancie mal za to, že predmetná zmluvná podmienka - poplatok za poskytnutie úveru nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bola upravená priamo v zmluve a aj žalovaní si boli vedomí povinnosti uhradiť tento poplatok. S takýmto záverom súdu prvej inštancie však nie je možné sa stotožniť. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že samotná formulácia dojednania poplatku za poskytnutie úveru bola v uzatvorenej zmluve obsiahnutá už pri jej podpise a žalovaní tak nemohli ovplyvniť jej obsah. Z uvedeného sa tak javí, že za týchto okolností nebola táto zmluvná podmienka individuálne dojednaná, ba čo navyše ide o zmluvnú podmienku, ktorú žalobca používa aj v iných prípadoch pri uzatváraní zmluvy so spotrebiteľmi (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove,

sp. zn. 14Co/104/2013 zo dňa 13.03.2014), pričom bola konštatovaná aj jej neprijateľnosť (ibidem). Odvolací súd navyše poukazuje na to, že v samotnej Zmluve o medziúvere a stavebnom úvere je v čl. II. uvedený len mechanizmus zaplataenia poplatku za poskytnutie úveru a čl. I. zmluvy odkazuje pri stanovení výšky poplatku za poskytnutie úveru len na Sadzobník poplatkov. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaní pri podpise zmluvy neboli vôbec oboznámení s tým, v akej výške budú povinní uhradiť poplatok za poskytnutie úveru. Prostredníctvom uvedeného poplatku si tak žalobca skompenzoval svoje náklady a tieto odpočítal od poskytnutého úveru. Z uvedeného tak vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru napĺňa znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je tak neplatná.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené potom možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne aj vo vzťahu k posúdeniu splnenia zákonných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, teda nesprávne posúdil minimálne správnosť výpočtu hodnoty RPMN, nakoľko ako správne poukázali žalovaní, bolo potrebné vychádzať zo sumy už zníženej o príslušný poplatok za poskytnutie úveru a nie zo sumy pred ponížením poplatku za poskytnutie úveru. Odvolací súd na tomto mieste dáva ešte do pozornosti, že pritom nie je vylúčené, že v nadväznosti na túto neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve absentovali, resp. boli nesprávne uvedené aj ďalšie zákonom požadované náležitosti spotrebiteľských zmlúv, čo by v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy mohlo spôsobiť jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

23. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. a v zmysle § 391 C.s.p. mu vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť, či zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami spĺňa zákonom predpísané náležitosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy) a v nadväznosti na uvedené zistenia opätovne posúdiť dôvodnosť a výšku nárokov žalobcu - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

25. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

26. Podľa § 386 písm. b) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

27. Žalovaní podaným odvolaním nesúhlasili ani so žalobcom súbežne uplatneným zmluvným úrokom vo výške 6,95% p.a. a úrokom z omeškania. K uvedenému odvolací súd uvádza, že o tomto nároku žalobcu bolo rozhodnuté vo výroku II. napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie v tomto rozsahu žalobu žalobcu zamietol, pričom v bode 31. odôvodnenia náležite objasnil a vysvetlil, prečo žalobcovi neprináleží požadovať od žalovaných súbežne zmluvný úrok a úrok z omeškania. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok vo svojich ustanoveniach nezveruje každej strane sporu právo podať riadny opravný prostriedok, ale toto právo priznáva len tomu, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané. Rozhodnutie v neprospech strany sa prejavuje buď ako neúspech vo veci samej alebo ako neúspech v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu sporu ujmu. Právo podať odvolanie teda nie je dané tej strane konania, v neprospech ktorej rozhodnutie súdu nevyznelo, a ktorá takýmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach. Z uvedeného tak vyplýva, že zamietnutím žaloby žalobcu v časti nároku na zaplataenie zmluvného úroku vo výške 6,95% p.a. bolo rozhodnuté v prospech žalovaných, teda títo neboli oprávnení na podanie odvolania voči tomuto výroku v zmysle vyššie cit. ust. § 359 C.s.p..

28. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolanie čo do výroku II. bolo podané neoprávnenou osobou, a preto ho bolo potrebné v zmysle § 386 písm. b) C.s.p. odmietnuť.

29. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).